

[Niels Westerby.]

betales? Må de låne dem ud, eller skal de også være bundet her? Der kan naturligvis rejses mange flere tekniske problemer, men jeg og liberalt centrum stiller os sympatisk over for denne tanke, ikke som det eneste middel, men som noget, der kan gøre, at vi virkelig kan blive handlekraftige og foretage noget mere end det, regeringen foreslår.

Jeg kunne også tænke mig at rejse et andet spørgsmål. Nok er afgifterne på tobaksvarer, øl og den slags nydelsesmidler — det, man plejer at kalde giftskatterne — steget mange gange igennem årene, men hvis man ser på, hvordan prisniveauet i øvrigt er i det danske samfund, vil jeg alligevel tro, at de varer, der er giftskatbelagte, ikke er steget så meget som prisniveauet i al almindelighed.

Man kunne jo overveje at, om jeg så må sige, pristalsregulere de afgifter, der er på afgiftsvarerne. For at sige det på jævnt dansk: når pristallet stiger så meget, 3 points, at det bliver lønregulerende, skulle man f. eks. lade cigaretafgiften stige med 1 øre, øllet med 3 øre o. s. v. Det ville betyde, at den merudgift, staten får, når pristallet stiger, og som jo for hver portion andrager ca. halvandet hundrede millioner kroner, af sig selv derigennem ville blive dækket nogenlunde. Jeg ved nok, at der også her vil blive en række tekniske problemer ligesom med det ærede medlem hr. Henry Christensens forslag. Selv om nu den højtærede finansminister har beregnet en reserve på finanslovsforslaget, for det tilfælde at pristallet skulle stige med virkning for lønninger og andre udgifter fra 1. april 1966 og eventuelt igen pr. 1. oktober, er der jo mange andre gode grunde til at have denne reserve, og kunne vi klare problemet sådan, at vi fik en automatisk dækning for statens udgifter i form af, at man pristalsregulerede giftskatterne, så tror jeg, det ville give en i høj grad fornøden reserve til at løse problemerne.

Jeg vil også gerne nævne en sådan tanke som en udbygning af ATP-ordningen. Jeg tænker ikke her på den store ATP-ordning, som der er nedsat en kommission til at overveje, den skal jo gennemføre noget i retning af den svenske ordning; men jeg tænker på en videreudbygning af den nuværende ordning. Hvis man lod den omfatte alle og

gjorde den dobbelt så stor, som den er nu, og naturligvis lod folk betale bidrag til den, ville det på årsbasis betyde et beløb på mellem 300 og 400 mill. kr., der kunne efterspørge obligationer. Folk ville betale bidrag til ATP-ordningen af to grunde: for det første ud fra deres eget egoistiske ønske om at få mere tryghed, når de blev ældre, men også af den grund, at man så ville være med til at finansiere det boligbyggeri, som alle efterlyser, men som man er nødt til at skære ned, fordi forbruget er for højt.

Sandheden er jo i virkeligheden, at vi lader forbruget stige til bristepunktet og ikke griber ind over for det med den økonomiske politiks midler. Når forbruget stiger til bristepunktet, og når vi har det høje investeringsniveau og det forholdsvis store boligbyggeri, vi har nu, bliver samtlige vore ressourcer beslægtet helt til bristepunktet. På et eller andet punkt må man skære ned.

Liberalt centrum mener, at de offentlige investeringer, samfundsinvesteringerne i uddannelse og forskning, trafiknet, hospitalsvæsen og plejehjem, absolut ikke er noget, der skal skæres ned. Den højtærede økonomiminister har forelagt et flerårigt budget på disse felter, som jeg absolut vil karakterisere som værende i underkanten af, hvad der er fornødent på disse områder, hvis problemerne skal løses. Vi ønsker at have de størst mulige samfundsinvesteringer på de områder, som der er fremtid i, og til gengæld holde igen på det offentlige forbrug. Vi ønsker også, at der skal være de størst mulige private investeringer og vil derfor ikke være med til at gribe ind på en række områder med at reducere afskrivningsreglerne og forskellige andre ting.

Men når man både ønsker de størst mulige samfundsinvesteringer og de størst mulige privatinvesteringer, så må der skæres ned på et andet punkt, og det må blive det private forbrug. Man kan ikke ønske både private investeringer og samfundsinvesteringer, højt boligbyggeri og højt privatforbrug; et eller andet område må holde for. Det er i virkeligheden hykleri, hvis man i en politisk tale siger, at alt kan ske, og det er i virkeligheden det, vi kommer til at sige alt for tit. På et eller andet område må man holde igen, og det må blive på det private forbrugs område, hvis der skal være